

Astrid Harrewijn

De huisbaas

'Als we nou eens lekker gaan borrelen, een daghap halen en daarna ouderwets op stap gaan?'

'Topidee.' Lein kijkt me goedkeurend aan.

'Ik wil geen spelbreker zijn, maar misschien moeten we eerst opruimen. Het is hier echt een klerezooi.' Met een weids armgebaar geeft Iris aan dat ze het niet alleen over de woonkamer heeft, maar het hele huis onder handen wil nemen.

'Dat kun je niet menen. We werken de hele week, dan gaan we toch niet in ons vrije weekend opruimen?' zegt Lein verontwaardigd.

Iris kijkt ons niet-begrijpend aan. 'Neem nou onze eettafel. Hier ligt een week aan verzamelde rotzooi. Allemaal ongeopende post!' Iris pakt het stapeltje en bladert erdoorheen. 'Aan de

huurders van de Dorstige Hartsteeg. Hoe slordig dat we niet eens de post lezen!’

Met een ruk scheurt ze de envelop open en terwijl ze de brief leest worden haar ogen steeds groter. ‘O, nee.’

‘Wat?’ zeggen Lein en ik tegelijkertijd.

‘We krijgen om vijf uur bezoek van onze huisbaas.’ Ze werpt een blik op haar horloge. ‘Dat is over een uur.’

‘Wat komt die nou doen?’ vraagt Lein.

‘Beste huurders, jullie huren nu tien jaar het pand aan de Dorstige Hartsteeg. Het wordt tijd dat we eens gaan praten over achterstallig onderhoud en de toekomst...’ leest Iris voor.

‘Huh?’

Iris kijkt ons verschrikt aan. ‘Hebben jullie het niet gelezen in de krant? De gemeente Utrecht heeft een nieuw beleid. Ze wil de doorstroom in de studentenhuizen verbeteren en niet-studenten ontmoedigen om nog langer in hun oude woning te blijven wonen.’

‘O, die vieze huisbaas komt ons natuurlijk vertellen dat we dit huis moeten verlaten omdat we niet meer studeren. Dan kan hij er tien studenten in zetten en er ook nog eens goed rijk van worden. De boef!’

‘We moeten opruimen. Als het hier een zoi is, maken we sowieso geen schijn van kans,’ gilt Iris paniekerig. ‘En daarnaast moeten we een plan bedenken om te voorkomen dat die oude huisjesmelker ons het huis uit schopt.’

Binnen vijf minuten staat Iris met een schort om en rubberen handschoenen aan de wc te soppen, propt Lein vakkundig alle rotzooi in kastjes en verwijder ik de restanten macaroni van het fornuis. Ondertussen roepen we elkaar toe dat we de huisbaas ervan moeten overtuigen dat de Dorstige Hartsteeg ons voorportaal voor het bejaardentehuis is, en dat we nog voor zo'n jaartje of zestig willen bijtekenen.

Drie minuten voor vijf ziet het huis er fantastisch uit, alleen hebben we nog niet besproken wat we tegen de huisbaas gaan zeggen.

'Iris, jij bent psychologe. Jij kunt als geen ander de huisbaas laten inzien dat hij de boel niet op een rijtje heeft, en dan ga ik hem afschrikken met een staaltje journalistiek geweld.'

'Dat kunnen we jou als journaliste wel toevertrouwen, Didi,' zegt Lein goedkeurend. 'Dan kom ik wel met een uitzendkrachtoplossing.'

Als stipt om vijf uur de bel gaat, stroomt de adrenaline door ons lijf. Een oude man komt binnen, kijkt om zich heen en neemt op ons verzoek plaats op de bank.

'Dames, ik kom om...'

'Ja, we weten waar u voor komt,' valt Lein hem in de rede.

'Wij wonen hier nu tien jaar en al die tijd heeft u uw gezicht nooit laten zien. We hebben dit smerige oude pand helemaal opgeknapt. Heeft u enig idee hoeveel werk dat was?'

'Nee, maar...'

'Heel veel werk. En weet u wat nou zo vervelend is? Als we dit pand moeten verlaten dan moeten we het in de oude staat terugbrengen. Dat staat in ons huurcontract. Dat betekent dat we dagen in de weer moeten met sloophamer en hakbijl. Wat zeg ik? Weken!'

Ik probeer niet in de lach te schieten. Geniaal, die Lein. Ik haal even diep adem, want het is nu mijn beurt om die maffiose huisbaas de waarheid te vertellen.

'Is het niet toevallig?' zeg ik.

De man kijkt mij met grote ogen aan. Hij wil wat zeggen, maar ik snoer hem onmiddellijk de mond.

'Ik ben op dit moment bezig met een artikel over huisbazen. Ik kom me toch een hoop wantoestanden tegen. Ik heb nog niet één prettige huisbaas gevonden voor een goed interview. En opeens staat u voor de deur. Wat toevallig! Ik zou u graag willen interviewen. Kan dat? Kijk, ik moet natuurlijk wel een waarheidsgetrouw beeld schetsen en de meeste huisbazen wil je niet als buurman. Maar misschien kunt u nog een hoopvolle wending aan mijn artikel geven. Dan zet ik uw naam en foto erbij. Leuk voor in uw plakboek. Binnenkort even afspreken?' Triomfantelijk kijk ik naar Iris. Het is haar beurt om deze man nog even de laatste slag toe te dienen.

'Maar dames, mag ik heel even...' zegt de oude man, zijn gezicht wat bleek.

'Nou nee,' zegt Iris dapper, maar kijkt me vervolgens benauwd aan alsof ze niet weet wat ze moet zeggen. Ik knik haar bemoedigend toe.

'Misschien is het goed voor u om te weten dat we toevallig heel sterke vriendjes hebben.'

Lein en ik kijken Iris verbaasd aan.

'Wij hebben verkering met drie broers.'

De wenkbrauwen van Lein schieten omhoog en ik trek een bedenkelijke frons in mijn voorhoofd. Dit is niet helemaal de psychologische oorlogsvoering die ik in gedachten had.

'Bouwvakkers met van die grote, dikke armen. Beetje agressief. Komt van dat werken op de steigers. IJle lucht, en zo.'

Vermoeid staat de oude man op. 'Dames, ik weet voldoende. Ik wens jullie nog een prettige middag.'

Als we de voordeur dicht horen vallen, vliegen we elkaar met een uitbundige vreugdekreet in de armen.

'Zo, die zien we hier de komende zestig jaar niet meer terug.'

'Deze overwinning moeten we vieren. Een avondje ruig stappen hebben we wel verdiend,' zegt Lein.

'Dacht het wel, en het zou helemaal leuk zijn als we vanavond drie broers tegenkomen.' Ik kijk Iris spottend aan.

'Drie prachtige broers,' voegt Lein er grinnikend aan toe.

'Maar ja, als je dat graag wilt, dan gebeurt het júst niet.'

'Hebben jullie wel eens gehoord van de *Law of Attraction*?' vraagt Iris.

Lein en ik schudden ons hoofd.

'Ze noemen het ook wel *Science of Mind*. Het heeft te maken met positief denken. Als je daadwerkelijk iets wilt dan moet je hele denken daarop gericht zijn. Beren op de weg moet je uitschakelen en negatieve gedachten moet je resoluut in de ban doen. Het achterliggende idee is dat een positieve instelling het gewenste resultaat oplevert.'

'Nou,' zeg ik vrolijk, 'uitproberen kan geen kwaad. Ik ga er honderd procent van uit dat we vanavond drie broers tegenkomen, en daarom ga ik me nu alvast voor de mooiste optutten.'

'Waarom is de mooiste voor jou?' vraagt Lein lachend.

'Kwestie van positief denken.'

*

Het is lekker druk in de stad. Het is nog te koud voor de eerste terrasjes, maar in de kroegen hangt een gezellige sfeer. Rond een uur of acht besluiten we dat het tijd wordt om wat te gaan eten en lopen naar Oudaen voor een daghap. Het is er bomvol.

'Er zijn geen tafeltjes meer vrij,' zegt de serveerster.

'Alleen achterin is nog een tafel, maar die is gedeeltelijk bezet. Ik kan wel even vragen of ze het goed vinden als u daarbij aanschuift.'

'Ik denk dat er drie oude, verzuurde zussen zitten,' zegt Lein, 'we zijn tenslotte beginners op het gebied van de Law of Attraction.'

Iris giechelt wat. Haar standaardreactie na een glas wijn.

'Als u het geen bezwaar vindt, dan kunt u daar gaan zitten.'

De serveerster wijst naar achteren.

Ik geloof niet in spiritualiteit of gezamenlijk positief denken; daar ben ik veel te nuchter voor. Maar ik moet even slikken als ik naar de tafel loop en drie niet onaantrekkelijke heren zie zitten. Ze kijken me verbaasd aan als ik vraag: 'Zijn jullie broers?'

'Dat je dat ziet,' antwoordt een van de mannen. 'We lijken namelijk absoluut niet op elkaar.'

Van schrik blijven we alle drie staan om ze met open mond aan te staren.

*

Oudaen is bijna leeg als wij nog aan een extra grand dessert zitten. Ik deel met Stef, de mooiste en leukste broer, niet alleen het kaneelijs met mini-appelcrumble, maar ook het lepeltje.

'Op de wet van Bartje,' roept Lein, die wel vaker de dingen door elkaar haalt, en ze zwaait met haar glas dessertwijn in de lucht. Ze buigt wat ver over de tafel waardoor haar bordje met chocolademousse vervaarlijk begint te hellen en

uiteindelijk door een onhandige beweging op mijn witte blouse belandt.

'Ik moet zo eerst even langs huis om iets anders aan te trekken. Zo kan ik de stad niet in.' Ik kijk Lein chagrijnig aan, maar die heeft niets in de gaten omdat ze veel te druk is met Daan, de jongste broer.

'Waarom gaan we niet met z'n allen bij ons thuis koffiedrinken? Dan kan Didi een andere blouse aantrekken,' stelt Iris voor.

'Goed idee,' zegt Bas, de middelste broer, enthousiast. 'Ik ben benieuwd hoe jullie wonen. Wat doen jullie trouwens voor werk?'

Kort leggen we uit wat we in het dagelijks leven doen om vervolgens aan hen dezelfde vraag te stellen.

'We zitten in het onroerend goed.'

Snel wisselen Lein, Iris en ik een paar blikken van verstandhouding. Makelaars en autoverkopers. Altijd ellende, maar ik besluit mijn vooringenomenheid overboord te zetten en positief te denken, waarop ik mezelf weer in de schitterende ogen van Stef verlies.

'En wat maken ontroerend-goed-meneren zoal mee op een dag?' vraagt Lein.

'Onroerend goed, Lein, het is onroerend goed.' Iris zwaait vermanend met haar vinger in de lucht.

'Soms maken we dieptepunten mee, zoals vandaag. We hebben recent een aantal panden overgenomen in Utrecht. Veel

achterstallig onderhoud, je kent het wel, dus we zijn bezig met een inhaalslag. Vandaag ging onze klusjesman, een heel vriendelijke man, naar een pand hier in de buurt. Lieten drie hysterische wijven hem toch alle hoeken van de kamer zien! Dreigen om de boel kort en klein te slaan met een sloophamer, dreigen met publicatie van vermeende wantoestanden, dreigen met bouwvakkersvriendjes. Echt te treurig voor woorden. En waarom? Geen idee. We zijn zeker een halfuur bezig geweest om onze klusjesman weer moed in te praten. En dan te bedenken dat hij alleen maar kwam om de ramen op te meten, omdat we nieuwe kozijnen met dubbel glas willen plaatsen.'

Ik word langzaam rood, wat akelig afsteekt tegen mijn witte blouse met bruine chocoladevlek.

'Nou, naar dat dubbel glas kunnen ze fluiten,' zegt Daan. 'Dat laten we lekker over aan de steigertijgers van die dames. Wij blijven er met alle plezier uit de buurt.'

'Maar goed, genoeg over huizen, zullen we bij jullie gaan koffiedrinken?' vraagt Stef, en hij geeft me een dikke knipoog.

Ik geef Iris een trap tegen haar been en probeer de aandacht van Lein te trekken door zenuwachtig met mijn linkeroog te knipperen.

'Wij gaan ons even terugtrekken op het toilet,' zeg ik, en ik lach er heel lief bij.

'Nooit begrepen waarom vrouwen niet alleen kunnen plassen,' hoor ik Stef tegen Daan zeggen, terwijl wij ons uit de voeten maken.

'Shit,' zeg ik als we even later alleen over de gracht teruglopen naar huis.

'Hadden we het niet moeten uitleggen?' vraagt Iris met een bedeesd stemmetje.

'Denk het niet,' mopper ik. 'Niet het juiste moment.'

'Het was toch gewoon een misverstandje...'

'Volgens mij was het een geval van miscommunicatie met desastreuze gevolgen. Zo komen we dus nooit een keer aan een leuke man. En ga me nou niet vertellen dat we positief moeten denken, Iris.' Ik neem grote stappen, en dat is niet omdat mijn blouse akelig tegen mijn huid plakt, maar omdat ik vreselijk de pest in heb.

'Drie eeuwige vrijgezellen in een huis aan de Dorstige Hartsteeg. Dat is toch heel gezellig?' zegt Lein, die een poging doet om de stemming er weer een beetje in te krijgen.

'Ja, heel leuk,' zeg ik spottend. 'Drie singles in een huis met single glas!'

*

In de week die volgt op het huisbaasincident zijn we zo druk met ons werk dat we elkaar amper spreken. Zelfs met elkaar eten schiet erbij in. Het idee van Iris om op zaterdagochtend

gezamenlijk in haar bed te ontbijten wordt dan ook met gejuich ontvangen. Als we ons hebben geïnstalleerd met eitjes, glaasjes jus en een hoop croissants met jam steekt Lein onmiddellijk van wal.

'Serieus jongens, ik moet echt ontslag nemen. Ik weet niet hoe lang ik het nog volhoud als receptioniste bij een kartongroothandel.'

'Waarom ga je niet een keer een college bedrijfskunde volgen? Daar sta je toch ingeschreven?' zegt Iris.

'Het probleem is dat de faculteit is verhuisd en ik heb eigenlijk geen idee waar ze nu zitten. Maar laten we eerlijk zijn... bedrijfskunde! Dat is toch niets voor mij. Ik ben heel erg kundig, op heel veel vlakken, maar bedrijfskundige? Ik?' Lein kijkt me met vragende ogen aan.

'Ik denk dat ik vanmiddag even lekker de stad inga. Ik heb zo'n leuk zwart jurkje gezien.' Iris staart dromerig voor zich uit.

'Dan ga ik met je mee,' roep ik enthousiast. 'Ik heb helemaal níets meer om aan te trekken, maar ik ga eerst mijn kledingkast uitbezemen. Mijn kast is propvol, er kan niets meer bij.'

'Hier klopt iets niet, Didi.' Lein kijkt me nuchter aan.

'Weet je wat?' zegt Iris opeens. 'Als we nu al onze oude kleren in de woonkamer leggen, dan kunnen we de boel uitzoeken, ruilen en daarna shoppen.' Iris is het bed al uitgesprongen.

Een uurtje later is onze woonkamer een uitdragerij geworden. Lein paradeert voor de spiegel in Iris' paarse hotpants, een geel bikinitopje en een roze wollen muts. Ze ziet er niet uit. Ik draag een felgekleurd jarenvijftigjurkje van Leins moeder. De rits kan niet meer dicht en haar moeder is zo klein dat het jurkje maar amper mijn billen bedekt.

'Heb ik jullie al verteld over mijn geweldige voorstel voor een artikel dat ik afgelopen week tijdens een redactievergadering heb gedaan?' vraag ik tussen het omkleden door.

Iris schudt haar hoofd. Ze ligt languit in mijn skioverall en Leins te klein gekochte glitterpumps op de bank.

'Ik wilde een artikel schrijven over het KLM-initiatief om via social media zelf je medereiziger uit te zoeken. Ik zag een leuke combinatie met datingsites. Een single dame die met een wereldticket tweeënzestigduizend kilometer gaat vliegen en zo de ideale man probeert te vinden.'

'Cool,' roept Lein, 'wanneer verschijnt het?'

'Niet, het was niet serieus genoeg. Maar er staat volgende week wel iets van mij in de rubriek *Handige Zaken en Fijne Weetjes*. Een paar alinea's over de levensduur van strijkijzers. In 1971 ging een strijkijzer langer mee dan in 2011, en dat is natuurlijk merkwaardig omdat je zou verwachten dat het andersom zou zijn. Iemand is daarop gepromoveerd.'

'Ik zou toch eens gaan informeren waar die faculteit is gebleven, Lein. Promoveren op iets onzinnigs lijkt me ook wel

iets voor jou.' Terwijl Iris het zegt, neemt ze het stapeltje ongeopende post van afgelopen week door.

'En wat moet ik dan gaan onderzoeken?' vraag Lein.

'Wat dacht je van het ondergoed van CEO's? Dragen ze boxers, strings of vooroorlogse slips? En welke kleur, en of dat van invloed is op hun adequate beslissingsvermogen in crisissituaties,' voeg ik eraan toe.

'Shit, shit, shit,' gilt Iris opeens. Ze ziet lijkbleek en zwaait met een brief. 'Tussen nu en nu krijgen we bezoek van een advocaat!'

'Wat?' zegt Lein. Het roze mutsje wiebelt merkwaardig op haar hoofd heen en weer.

'De huisbaas heeft onze weigering om mee te werken aan achterstallig onderhoud aangegrepen om ons het huis uit te zetten.' Ze kijkt ons met grote ogen van schrik aan. 'Om 15.00 uur zal onze advocaat, mr. Janssen, samen met u bespreken wat het ontbinden van het huurcontract voor consequenties heeft,' leest ze voor.

'Het is nu drie uur,' gilt Lein.

'Van wanneer is die brief?' roep ik.

'Woensdag!' Iris springt als een kangoeroe door de kamer.

Ik wil wat zeggen, maar op dat moment gaat de bel.

Vermoedelijk is het de paniek. Ik kan niet anders verklaren waarom Iris aan het koord trekt waardoor de voordeur opengaat.

We hadden tenslotte ook heel stilletjes weer in Iris' bed kunnen kruipen.

Als lammeren die naar het slachthuis geleid worden, staan we volstrekt lullig op een rijtje te wachten op de dingen die gaan komen. Lein praktisch naakt met de wollen muts op haar hoofd, ik in het te korte jurkje en Iris lijkkbleek op glitterpumps met de pasgeopende brief in haar hand.

Zenuwachtig wachten we de komst van mr. Janssen af, maar tot onze verbazing stappen de drie broers de drempel over. We kijken ze met open mond aan.

Stef plukt mijn oude uitgelubberde beha van de bank, draait hem speels om zijn vinger, werpt hem in een hoek van de kamer en gaat vervolgens zitten. De andere broers kijken ons slechts streng aan.

'Zo dames,' zegt Stef, 'niet zo netjes van jullie om ons in Oudaen met de rekening achter te laten.'

Iris slaat van schrik haar hand voor haar mond. 'Sorry, daar hebben we helemaal niet aan gedacht.'

De broers kijken met enige minachting naar de stapels kleren die over de vloer verspreid liggen. 'Zijn jullie echt al afgestudeerd?' vraagt Daan.

'Goed,' zegt Bas. 'Wanneer denken jullie dat je dit huis kunt verlaten?'

Mijn hart begint snel te bonzen. Dit menen ze toch niet? Ik kijk naar Stef in de hoop dat iets van de magie van het gezamenlijk eten van één lepeltje nog aanwezig is. Ik zie een spiertje bij zijn mond trekken. Hij balt zijn handen tot

vuisten, alsof hij een poging doet om zichzelf onder controle te krijgen en ik verwacht elk moment een woede-uitbarsting. Dan begint hij keihard te lachen.

'Dachten jullie nou echt dat wij het niet in de gaten hadden?' vraagt Daan grinnikend. 'Jullie waren opeens verdwenen, nou toen wisten we het wel.'

Iris, Lein en ik staan nog steeds lullig op een rijtje. Het dringt allemaal nog niet tot ons door.

'En die mr. Janssen, komt die straks?' vraagt Iris met piepstemmetje.

Dit is voldoende om ook Bas vreselijk in de lach te laten schieten.

'Nee, mr. Janssen komt niet,' zegt Stef, en zijn schouders schokken nog wat na. 'We komen zelf even de ramen opmeten en we willen vragen of jullie zin hebben om vanavond met ons te gaan eten. Als jullie tenminste iets behoorlijks hebben om aan te trekken.'